

*I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.*

Det är inte vanligt att man stöter på en dövstum i Stockholm, i diagnosens klassiska bemärkelse, men det går knappt att röra sig på Stockholms gator eller i kollektivtrafiken utan att bokstavigt talat stöta samman med människor som betar sig som dövstumma. Om kollisionen ens besvaras med en blick, fortsätter vederbörande att lyssna i sina hörlurar och yttrar sällan ett ord. Den som är djärv nog att säga "ursäkta" i ett artigt försök till att urskulda kollisionen får sällan något svar. Undantag finns självfallet, men inte vanligen.

De flesta storstadsbor är naturligtvis känslomässigt avtrubbade. När någon förr yttrade ett ord i ens närhet kände man sig antingen träffad eller antog att vederbörande var en självmalande galning. Numera utgår man från att den som yttrar någonting utan synnerligen uppenbart riktat ärende istället talar i sin telefon. Möjligen är det också så. Det visar om inte annat att den så kallade moderna tekniken isolerar människan från hennes naturliga sociala sammanhang. Man glömmer sin omgivning, nonchalerar vänligheter och förbiser vardagliga möten.

Vid möten i trånga passager, eller öppna torg, slår folk ned blicken och försöker obemärkt gå förbi, istället för att med en blick bekräfta den andre och ordlöst, kanske med ett leende, utväxla en vänlig gest.

Som kristen kan man knappast göra som Vår Herre gjorde med den dövstumme i Markusevangeliets sjunde kapitel, om än att man ibland kan få en dylik impuls. Till skillnad från för Vår Herre skulle det ändå inte ha önskvärd effekt.

Profeten Jesaja (29:24) skrev "De som har gått vilse i anden ska få förstånd, de som klagat ska ta emot undervisning". Det låter ju lovande. De vilse som idag blir proportionslöst förolämpade av en vänlig tillrättavisning kommer att finna sig till rätta.

Paulus skriver i sitt andra brev till församlingen i Korinth att trots allt jordiskt elände och förfall, så "För om det som bleknade kom med härlighet, hur mycket större härlighet har då inte det som består" (2 Kor 3:11). Som kristen kan man begråta den tragiska fortsättningen på människans förfall och bortvändhet från Gud. Storstadsmänniskor är dock inte som dövstumma mot varandra för att de är elaka, utan för att någonting har gått dem förlorat. Högmod och stolthet gör att de inte ser sina tragiska handikapp.

Som kristna vet vi att inte vara rädda. Inte för varandra eller någonting annat. Vi gläder oss åt att Guds härlighet består. Men vi glömmer oss ibland. Vi famlar i det jordiska. Förstummade. Bedövade. Berövade. Bedrövade.

Så låt Kristus befria dig och öppna dina öron och mun! Tag likt den botade dövstumme vara på det väsentliga i livet - förutsättningarna för att vara mänskliga mot varandra. Vi tar detta för givet och vänder det samtidigt ryggen.

Öppna er för varandra! Lyssna på varandra och tala enligt Efesierbrevet 4:25 "Lägg därför bort lögnen och tala sanning med varandra. Vi är ju delar i samma kropp".